

אורות השבת

גלוון מס' 973

בטאון הרבנות והמועצה הדתית בא-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשות מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
רב אברהם טרייקי

פרשת השבוע
שלח לך

עורר
רב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א פתיל תכלת

והיה לכם לציצת וראיתם אותו זכרתם את כל מצות יהוה ועתיקתם אותם... (במדבר טו, לט)

זכרתם את כל מצות ה': שמנון גימטריא של ציצית שמשאות ושםונה חוטין וחמשה קשרים, הריר תרייג. (רש"י)

וכה חם דברי ספר החינוך ואודות מצות ציצית: י"א בטל חומר ונמשך אחר טבעו, אם לא שהנפש שחננו האל מתנו לנו לפיה כוחה מן החטא, והנפש צרכיה שומרים – לשומרה מן החטא, וציווה הקב"ה להעמיד שומרים ניבורים סביר לה – והם לימוד התורה, ציצית, מזוזה ותפילין. הרי לפניו מפורש, כי לו לא שמירת הנפש המיחודה שחנן האל את האדם, אי אפשר היה לו לעמוד בפני החטא אשר על פי דרכי הטבע האנושי יש בכחו לגבור על האדם.

ובזה יובן, מודיע המצאות הראשונות בהם מתחילה הנער ביום היכנסו בעלי המצאות הם מצאות ציצית והנחתת תפילין, והרי יש תרי"ג מצאות אשר בהם מתחייב הבר-מצוה ואי"כ מודיעו נבחרו דוקא אלו על פני כולן. אולם עפ"י דברי בעל החינוך הנזכרם, שפיר נבחרו מצאות אלו, מפני שיש בהם כוח של שמייה ותבלין לגבור על היצר הרע.

אלא שעדיין צריך比亚ור, מדוע דוקא מצאות אלו יש בהם כוח של שמירה יותר מאשר אחרות מצאות. והנהה באבר בזזה הוא בהקדם דברי הרמב"ן אודות מצות אלו, וזה ע"פ זה והוא לאות על ידך ולזקרון בין עניין למשמע תורת ה' בפיך כי ביד חזקה הוצאתה הי' ממצרים' (שמות ג, ט). פ"ז שתוכנוב על ידך ועל בין עניין יציאת מצרים ותזכורת אותה תמיד לעשנה שתהיה תורה ה' בפיך לשמרן ממצוותיו ותורתו, כי הוא אדון הופץ מבית עבדים, עכ"ל. ובזה גילה הראמ"ן מהו סוד כוח השמירה שיש בתפילין, והינו שלע ידי הנחתון בא לדידי' אצירה כי הקב"ה הוא אדון הופדנו מבית עבדים – וזה יビיאו לידי שמייה' בכל מצאותיו ותורתו. וכיוצא בו יש לומר על מצות ציצית אשר כאמור בה לשונו זכירה – למן תזכרו ותשיטם את כל מצותי נבדר טו, ט, והינו על ידי זכירה שהמא מביט בפטיל התכלת הדומה לרקיע – בא לידי' יעשitem אתם, כמותבואר מדברי הרמב"ן הנז"ל. וכן צל' לגביה מצות מזוזה, אשר הסמיקה הכתובה לממצות תפילין וקשרתם לאות על ידך והיו לטוטפות בין עניין וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך' דברים ו-חט, וש"מ דלעת אחד לתורייו, וככדי. ופשט שכן הוא לגבי לימוד התורה שהיא החומרה השומרת על האדם מפני החטא והיא התבליין העיקרי אשר על ידו יש בכוח האדם לגבור על יצרו הרע, כדברי הש"ס (קידושין ל, ב) בראתי לו יצר הרע ובראתי לו תורה תפילין, ודודו.

ואכן גמ' ערוכה היא (מנחות מג, ב) ע"פ וראייתם אותו זכרתם ועתיקתם (במדבר טו, לט): ראייה מבאה לידי זכירה, זכירה מבאה לידי עשייה. ועיין בספר עלות תמיד (אות יא) אשר דיק מקאן: מדקאמר שסבירה, משמעו שמעצמו יבוא לידי זכירה, עי"ש. ומעתה יובן עמוק דברי החינוך הנז"ל אשר קבע את ארבעת הממצאות הללו: תלמוד תורה, ציצית, מזוזה ותפילין – למצאות אשר נועד לשמרן על נשף האדם מן החטא, ובладיע שמייה זו או אין אפשר לו להתגבר על יצרו, ודוד' הקיטיב.

ולחייב הדברים יש לומר, שעלי ידי' הקב"ה הוציאנו ממצרים ביד חזקה ובזרועו נתוויה באותות ומופתים עד אין חקר, אז מותחני ברוחו באמונת ה' וمتמלה ליבנו באהבת ה'. לשמרן מצאותיו ותורתו כדברי הכתוב 'למען תהיה חושך ומותאה להיות מון העובדים לפניו, להתהלך בתהילתו ולהשתחבב בגודלו וכו' עד שיגיע לידי קרבתו יתברך שמו לשון הרמח"ל בדרכ' ה' ח"א פ"ח), עי"ש. ולזה כיון דוד המלך ע"ה באומרו יישמה ישראל עשוינו – בני ציון ייילו במלכים' (טהילים קמט, ב). וזה שאנו מתפללים בכל יום לעת ערב יראו בניהם את גבורתו שבחו והודו לשמי – אז מוגעים לדרגה של יומלכוינו ברצון קבלו לעליהם, והבן.

ובספר זאת, אמרתוי לאבר בטוב טעם דברי הגמ' (מנחות מג, ב): 'תנו רבנן, חביבין ישראל שבסיבוב הקב"ה במצאות – תפילין בראשיתן ותפילין בזרועותיהן וציצית בגדייהן המשך דבר רב העיר במדור "אורות הכהרות"

דבר העורך لتיקן תחילת הלב

ולא תתו אחרי לבכם ואחרי עיניכם', כתוב רשי". העין רואה והלב חומד והגוף עושים את העבירות. לאחריה היה צורך להיות יארח עיניכם ואחרי לבכם', שכן תחילת העין רואה ולפיכך הלב חומד. אמרו רבי הריני"צ שבאמת הסדר הרגיל הוא שהעין רואה ואחר כך בא חמדת הלב. אבל כיש פריקת על מלכות שמים פנימית, יש משיכה נסתרת לרוע בלב האדם, וזה הגורם שהעין רואה מה שאינו צריכים לראות, שאחריה בא חמדת גלויות לב, ולכן נאמר 'ארח' לבכם' קודם. ואמר רבי מאיר חייאל מאוסטרוביצה זעיר'א שאחרי העבירה יש צורך לתקן תחילת את הלב, עליו על מלכות שמים, ואז יוכל עליו לשמר את העינים. מבאר ה'תולדות אפרים' מי שאינו ליבו חומד, עיניו אין ראות כלל מה שלא צריך לראות.

הרב עוזיאל אדרי

רב המרכז רפואי "סורוקה"
וק"ק "שבטי ישראל" שכונה יא' בא"ר שבב

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים	מועד לבאר-שבע						
	שבת קודש	יום ס"ב כ"ב ס"ו	יום ט' כ"ב ס"ו	יום ט"ו כ"ב ס"ו	יום ט"ז כ"ב ס"ו	יום ט"ז כ"ב ס"ו	יום ט"ז כ"ב ס"ו
עלות השחר	זמן לילה ותפילין	זרחה -zman התהמה	סוי' ק"ש דעת מג'א	סוי' ק"ש להתnia והג'א	סוי' י"ז ברכות ק"ש	חצות ים ולילה	מנחה גודלה
							פלג המנחה
							שקעה
							צאת הנכנים

ZNAYI HADLAKAH HANROT

- פרשת השבוע: שלח לך
הפטרה: וישליך יהושע
כניסת השבת: 19:29
יציאת השבת: 20:21
רבנו תם: 21:16

אורות הקשרות

ומזוזה לפתיחהו, ועליהן אמר דוד "שבע ביום הלתיך על משפטך צדקך" (תהלים קט, קס). בשעה שנכנס דוד לבית המרחץ וראה עצמו ערום, אמרו: אוי לי שאעמדו בלי מצות, כיון שנזכר במילה שבברשו נתיישבה דעתו, ולאחר מכן שיצא אמר עליה שירה שנאמר מונצח על השמיינית מזמור לדוד – על המילה שנינתה בשמייניו. וכבר עמדו המפרשים לבאר מאמר זה, שכן לפישוטו קשה להלמוד מהתלינו וסופו. ראשית, היה תפילין של יד ותפילין של ראש וציצית ומזוזה ארבע מצות המשם, וא"כ היה אכן מנאן דוד לישבע מצותיו. ועוד יש להזכיר, מה חיביות יתרה יש במצוות אלו עד שהיבנן הקב"ה זוקא במצוות הללו. ועל כולנה צרך באור, מה הקשר שיש בין בין מצות מילה – למצות הללו – למצות הדר' – שנטישבה בה דעתו של דוד המלך ע"ה אחר שראה שהוא ערום מן המצוות הללו.

ברם על פי המבוואר, יובן מאמר זה על נכוון. שכן עיניך הרוחות מדברי הש"ס ורבותינו הראשונים, שיש במצוות אלו כוח מיוחד של שמירה והtagברות על היצר, ולא עוד אלא שגם המפתח לחיזוק לב האדם בשמרות שאר כל המצוות עד כדי הדבקות בו יתברך ובתורתו. ועל כן בשראה דוד המלך ע"ה שהוא ערום מהם, הבין שהוא ערום מכל המצוות התלויות בהן כדפי'. ורק אחריו שנזכר בחתימות אותן בה בכל עת מען נזכר בה ברית ה' את בריתו עמו וציוונו להיות החותמים בה בכל עת מה שרים את בריתו, נתישבה דעתו וכשיצא אמר עליה שירה. ובזה סרה מכל וכל גם תלונתינו הראשונה, שכן אמנים אין בהם אלא ארבע מצות, מכל מקום כיון שהם המפתח לקיום שאר כל המצוות, שפיר התהלך בכל עת משפטך צדקך'. ומיש' שבע' הוא לא זוקא, כמובן להדיין במאיריע על קיומו (קיטיל אוות קס) בשם הדר' – שרצה לומר הרבה הלה פעם הלה לטליד.

ואין ענין השבע בדיקת ע"י".
ואם יש את נשך לדעתו עוד, עד כמה היתה מוצאה ציצית יקרה בעניינך המלך ע"ה, צא ולמד בדברי המדרש המופלאים (ילקוט שמעוני קלג) ע"ה' פ' (שומאלא – כד, ה-ו) יזקדים דוד וכורת את כף מעילabol בלט וייחי אחוריך וכן לדוד אותו על אשר כרת את כף אשר לשואול. ויש להזכיר לנו ראות, הרי דוד נרדף על ידי שאול אשר בקיש להורגו. והנה כשותמן הקב"ה את שאל לפתח המעלה שבה הסתר דוד, לא ז' בלבד שלא קם דוד להורגו – כדי הבא להורג השם להורגו, אלא רק כרת את כף מעילabol כדי להוכיח לו שאינו מבקש את רעתו בדברי המסיותם עליו. עם כל זה, הצער דוד על מעשה זה. יש לתמהה, וכי גם מעשה פועל מעין זה, לא היה דוד רשאי לעשותות מען הצלת נפשו, עד כדי – יזק כב דוד אותו... את מהה! ברם כבר היאיר המדרש תעולמה זו, בזה השלוון: 'רבי נהמיה אומר, שביטלו ממצוות ציצית שעיה אחת'. ואlor המבוואר באורך מאמר זה, עד כמה חביבה היא מצות ציצית ועד כמה הייתה יקרה בעניין דוד המלך ע"ה, אפשר שיש לנו נדבך נוספת בהבנת משמעות דברי המדרש הללו!

מכוכב גמר גלעון לאבג'ון

הרב יהודה דרעי
הרב הראשי וראב"ד באר-שבע

אורות הפרשה

לחתעוף ביצית

'עשה להם ציצית על כנפי בגדייהם', אמר רבינו זעירא מדורנו זעירא מברכים 'להתעוף ביצית' ולא 'להתעוף בטלית', אף על פי שמתעתפים בטלית. מושג השכיציות תלויות למיטה, כלפי הארץ, בשפלות, וכן הן העקר.

נקמה על שפלה

'עשו להם ציצית על כנפי בגדייהם', מבאר הרבי אף שככל תרי"ג המצוות נרמזות ביצית, יש צורך גם בטלית. כי הטלית היא לבוש המקיף וסובב את האדם מbehoo, רמז לבחינה על שכלית, שאינה ניתנת לתفسה שכלית והגוניות. יש לדעת ולזכור תמיד שתורי"ג המצוות יוצאות ונשכחות מונוכה שהיא על מעלה מהשכל.

לא פՃאי להפסיד

'זוכרתם את כל מצות', אומר רבינו זעירא מדורנו זעירא עליכם לזכור את המצוות שזכיתם לש羞ות, בזה ותכלו להתגבר על פוטויו העיר. שחרי לא כדי להפסיד את כל המצוות בעבור הנהה רגניתה של התאווה 'ולא תתוור אחרי לבכם ואחרי עיניכם'.

רמש' ציצית

'עשה להם ציצית', כתב השיל"ה הקוזש זעירא הפסוק ט' אורות טלק', הוא סימן לרכיבות הציצית. טלק' הוא הטלית שבו תלולים ציצית, ובו יש טל' אורות' טל' כרכיות, 'אורות' בגימטריה 'תרי"ג', 'ציצית' עם 'שומנת' החותמים ו'חמשת' הקשרים בגימטריה 'תרי"ג'.

הלב נתען

'אתה ללבכם ואחרי עיניכם', כתב האור התורה' אינה במצצת ברוכות ירושלמי' (פ'יא) ליבא ועננה וורי סטורי עבירה. בפרט מוצות ציצית יש למצוות רמז ללב ולעין שהם שני סרטי עבירה. הציציות היא שמיירה על הלב והען של האדם, 'הלב' הוא ל"ב החותמים של הציציות שהם המשיכים את האור האלקי לבב. העיין הוא התרבות והלב שבציצית, הרומיים שהורו וללבן שבין.

טהרה סגלה לזכרון

'לא תתוור אחרי לבכם, מען תזכו', כתב ה'פניני תורה' מובא בספר יראים שסמכיות הפסוקים האלה בא להורות שם אדם מותו וליבו נקיים וטהורים מרעיוונות וממחשובות תאווה, קל לו יותר לזכור את תורה. והרמז 'ולא תתוור אחרי לבכם, מען תזכור'.

ברכה במלתמן

'ראשית עיריסותיכם חלה תרימי תרומה', כתב ה'פניני תורה' טעם הפרשת חלה הוא לפיה שחיותו של אדם במוונו, רובי העולם יחייה בלחם. רצה המקום לזכותנו במצוות תמידית בלחמנו, כדי שתונצח ברוכה בו על ידי המצוות.

הפרשת חלה מתקן האמזהת

'ראשית עיריסותיכם חלה תרימי תרומה', כתב ה'פניני תורה' מודע נסכמה ממצוות חלה לפרשת המרגלים, כי התנומות מושמאלי' מודע נסכמה בעולם, בצמיחת היבול החודש, אבל בחלה לא נתחדש דבר בקומו, אלא החידוש הוא שככל חלקו הקמונה התחדשו לגוש אחד. כאשר מפרשים מן העיטה לכון זה תייקו להדר האחדות בונוך עם ישראל.

עריסת המתמק

'ראשית עיריסותיכם חלה תרימי תרומה', כתב ה'פניני תורה' בזמנן שתנוקותיכם עודם מוטלים בעריסטו, תרימו אותם לקב"ה על ידי המצוות המרומיות במליה "חלה" ח' שומנת ימי מילה. לי' שלושים ימי פידון הבן. ה' בן ממש שנים למקרא.

תנור פמליה

'מראשית עיריסותיכם תיתנו לה', כתב ה'חית'ס סופר החינוך' תנוי את דעתכם על ילדיכם בעודם בעריסטותיהם. כבר אז עלייכם לדאוג לחנכם כיהודיים ולא לדוחות זאת לאחר זמן.

אפקלה פראדי

'ייה באכלכם מלחים הארץ, חלה תרימי תרומה', מבאר הרבי כיצד אפשר להבטיח שהאכילה תהיה כדבי, היינו שהאדם האוכל ויעלה לשורשו, על ידי ייחלה תרימי תרומה, קיומ מוצות הפרשת חלה.

אך פתחים את הפקר

'ראשית עיריסותיכם חלה תרימי תרומה', מבאר הרבי עיריסותיכם לשון עירישה- מיטה'. בראשית עיריסותיכם חלה תרימי תרומה, ראיתו הרבי את המאכל ויעלה לשורשו, על חלה תרימי תרומה' אמרות מזורי תהילים, לימוד התורה, תפילה בצדורה וכיווץ בזוה.

השגחה פרטית

'מראשית עיריסותיכם תיתנו לה' תרומה, וכי תשגו ולא תשאו את המצוות האלה', כתב רב מדרש ובה מה נסכמה פרשת חלה לפרש עבודה זורה. מבאר הרבי תוכנה של עבודה זורה, המקיים מצות חלה כאיל ביטל שבעל לשליטה והשפה מעש עצם, הוא שהאדם מחשייב את הכוכבים והמזלות בעלי לשליטה והשפה מעש עצם, بعد אין האם יכולון בזיהובם. כל המקיים מצות חלה מעז בכך שהעיסה שקיבל על ידי פעולות טבעיות בדרך הטבע, היא בא בעצם בהשגה פרטית מהקב"ה, ובזה כאילו ביטל עבודה זורה. כי האה מבטל את התוחשה שכחות הטבעם בעלי חשיבות עצמית.

גבאי בתים אשר מעוניינים שייפנו להם את הגניזה
ניתן לקבל שרות זה בהתאם לראש

עם מר יוסי דעשת: 054-4348746

שקיי גניזה ניתן לקבל
במשרד המועצה הדתית

ברכתת התורה
המושע (שקיי) דMRI
ממונה המועצה הדתית

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משלוחנו של מודנו המרא דארתא
הגאון הגadol רבי יהודה דרعي שליט"א

"הלכות ברכת הגומל" - א'

ש - מי צריך לברך ברכת הגומל?

ת - מעיקר הדין ארבעה צריכים להזדהות, ואלו הם: המפליג בسفינה בלבדים ממקום, הולכי מדברות כשיגיעו למקום ישבוב, חוליה שנטרפה, מי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא. וסימן "וכל החיים יודוך סלה" - חbos, יסורים, ים, מדובר.

ש - האם רק הולי "מצברות" מברכים הגומל, או גם הנוסעים מעיר לעיר?

ת - מנהג בני ספרד הוא כדעת מרן השוויש לברך הגומל אפילו בנסעה מעיר לעיר, מפני שככל הדורכים בחזקת סכנה, ובבד שנסע מחוץ לישוב מרחק של יותר מפרסה שהוא שעה וחומש (72 דקות). ואם היהת הדרך מוחזקת בסכנה יתרה, כגון דרכיהם המודדים לפורענות רחל, יברך גם בפחות מפרסה. אך מנהג בני אשכנז הוא שלא לברך הגומל אלא בהולי מדברות בלבד, ומה שנאמר בתלמוד ירושלמי - שככל הדברים בחזקת סכנה, הוא רק לגבי "תפילת הדרך".

ש - האם צריך לברך הגומל גם על ניסים אחרים, כגון: מי שניצל מפיגוע חבלני או משודדים או שנפל מגובה רב וכדומה?

ת - יש אומרים שאלו האربעה ארבעה שנינו בתלמוד הם לאו דока, אלא הוא הדין לגבי כל הס在乎ה, כגון מי שניצל מפיגוע חבלני או נפילה מגובה רב וכל כיווצה זהה. וכן היא דעת רבים מחכמי אשכנז. ויש אומרים שאין לברך הגומל אלא באלו האربעה, ועל שאר הניסים יברך הגומל בלבדם וממלכות וברכת "שעשה לך נס" בשם ומלאות בשעורה באותו מקום. וכן הוא פסק מרן השוויש ורבים מחכמי ספרד. ואולם כבר פשט המנהג במקומותינו לברך הגומל גם על שר nisi ההצלה, והעשה כן יש לו על מי למסמוך, שכן אין אומרים ספק ברכות להקל במקומות מנגה. ועל כל פנים טוב ונכון, שככל אלו הספיקות שאינן נכללים בארבעה הצרכים להזדהות, יצאו ידי חובה בברכת מי שחייב בברכה זו אליבא דכל הדעות.

ש - הולכי זרים החיבים בברכת הגומל, האם יברכו בהגעים מהחוץ או רק בשיחזורם לביתם?

ת - הנושא מעיר לעיר או מדינה למדינה, יש אומרים שאינו מביך הגומל אלא רק לשיחזור לביתו לשלאם. ויש אומרים שمبرיך הגומל בהגיעה למחו צפאו, ואיפלו שנוטע לכמה ערים או מדינות מברך הגומל בכל מקום שיגיעו, ובבד שבחונתו להשותם שם לפחות מספר ימים, וחוזר ומברך הגומל בשומו לבתו לשלאם. ולפי הנראה גם בזאת יאמר, שהנהוג בדברי אלו ואלו, יש לו על מסמוך, שכן אין אומרים ספק ברכות במקומות מנגה.

ש - האם צריך מנין של ערשה אנשים כדי לברך הגומל?

ת - צריך לברך הגומל בפני עשרה, שנאמר "וירוממוו בקהל עם". ואם בירך בפני פחותה מעשרה, י"א שיצא ידי חובה, וו"א שלא יצא ידי חובה, וכן נראה בדעת מרן השוויש. ועל כן יחוור ויברך בפני עשרה ללא הזכרת שם ומלכות, או יצא ידי חובה בברכת חברו. ולכתחילה טוב שייהיו שם עשרה בלבד המברך עצמו, וכן טוב יהיו שם עשר שני תלמידי חכמים בלבד העשרה, לקיים מה שנאמר "יבמושב וקניהם יהללו". וראו להקפיד בזה במקומות האפשר, כדי לצאת ידי חובה כל הדעות. אולם בדיעבד אין זה מעכב, ודין בעשרה אנשים כולל המברך עצמו.

ש - האם צריך לעלות לתורה כדי לברך הגומל?

ת - נהגו להעלות לתורה מי צריך לברך הגומל, כדי שיברך בפני הצלבו. אולם אין זה מעכב, יוכל לברך קודם החזורת הס"ת להיכל או בכל עת שירצה, ובבד שיהיו שם עשרה.

דבר רבני הקהילות

הר"ג יהודה צומעי שליט"א

רב ק"ק "קול רינה ויישועה" בשכונת רמות ב"ש

ואותי יום ידרושון

נאמר בפרשנו יד פסוק לד) "במספר הימים אשר תרתם את הארץ ארבעים יום יום לשנה תעשה תנתנו את תנואתך" מצינו סיוף בגדרא ושיך הוא לפרשנו, והוא מכך שיקד הוא לנו לכל אחד מאיתנו! רב אידי, אביו של רב בי עקיב, רגיל היה לכת רגלי מביתו לישיבתו של רב יוחנן, מהלך שלושה חדשים! שהה יום אחד בישיבתו של רב יוחנן, והגיע באמצעות החורף. שהה יום אחד בישיבתו – וכבר הסוכות, והגיע באמצעות החורף. שהה יום אחד בישיבתו – וכבר החורף לכת חזרה, כי הבטיח לאשתנו שביל הסדר יהיה בביתו! יצא מביתו לאחר חג הפסח, הגיעו לישיבה באמצעות הקיץ, למד יום אחד, והוכחה לשוב על עקבותיו. כי הבטיח לאשתנו להיות בחגיהם בביתו! היו התלמידים מזוללים בו: מה כבר אפשר ללמוד ביום אחד, ולמענו לשאות בדרכיהם ח齊 שנא! והיו קוראים לו "בר ביר רב חד יומאי": תלמיד ישיבה ליום אחד.... נגע, והקפיד. חשש רב יוחנן שבני הישיבה ייעשו בהקפותו! פיסו, ודרש בישיבתו: כתוב וישעה נח, ב". ואותי יום יום ידרושון, ודעת דרכי יחפוץ" לומר לך, שכל העוסק בתורה אפיו יום אחד בשנה, מעלה עליו הכתוב כאילו עסוק בה כל השנה כולה דכתיב (בפרשנו): "במספר הימים אשר תרתם את הארץ" וכי ארבעים שנה חטאו, ולא ארבעים יום חטאו! אלא לומר לך שככל העובר עבירה אפיו יום אחד בשנה, מעלה עליו הכתוב כאילו עבר כל השנה כולה (אג'ה ה ע"ב) ויש להבין: אדם הולך שנה פחות יום ולומד יום אחד – יום זה חשוב בשנה. כי כל השנה הייתה להכנה לאותו יום. ואם ילך שנה פחות יומיים וילמד יומיים? לאוורה יחשב גם לימודו בשנה. שהרי מי שלומד כל השנה, גם לו תחשב שנה של לימוד. הלא לא – שהרי הביאו ראייה מהMarginis, שהלכו ארבעים יום ונחשב להם ארבעים שנה. הריש להלמוד שלוש מאות ימים בשנה מקבל שכר בשלוש מאות שנים! על כל שעת לימוד מקבלים שכר כחודש שלם, ועל כל שתי דקות ביום לימוד! כמה קירה כל דקה לימוד ומעל הכל רואים כמה נחשב אדם שמתאמץ למילוד עד שקרוא לעליו רבבו בר ביר חד יומאי ועוד ראיינו שבתחלת הפרשה נימנו שמות הנשיינים שלח משה לתור את הארץ, "כלום אנשיים (חובבים) ראשינו בני ישראל המה" הכתוב מナצט אחד לאחד לפי איזה סדר נימנו? לא לדגימות, לא לצבאותם, ולא לתולדותם, ציוו רבינו הרמב"ן צ"ל. "ויראה, שראה למנותם כאן לפ"י מעתם רבינו הרמב"ן צ"ל. "ויראה, שראה למנותם כאן לפ"י מעתם כי היו ראשי ונשיינים בעם, כאשר סייר. והזכיר הנכבד קודם במעטה. כי ממעלת עצם מאנם, ולא מעלה השבט" מתבוננים אנו בראשית האישים, ומוציאים את כל בן יונה שלishi, ואת יהושע בן נון חמישוי! ולבטוף, הן ידוע, היה כלב בן יונה נשיא שבט יהודה, שבט המלוכה, ועדם בראשו בכיבוש הארץ אבל יהושע בן נון היה מלך על ישראל, והעם קיבל מרותו, והזכה: "כל איש אשר ימורה את פיך ולא ישמע את דבריך לכל אשר תצוונו יומת" וממנו למדנו דין מלך וחובת הצעות לדבורי! שנחדין מט ע"א) ואנו עמודים ותוהים: מאחר ויהושע לא היה הגודל שבכוכלים בצדלי לסייע את האזון יהושע היה ממוקם ביחס לשרי האלפים ועד שרי החמשים במילאים (6005). כיצד עקר והגיעו בראש הפיסגה? והתשובה ניתנה בתורה: "נעර לא ימש מתוכ האול" בחתימתו בשקידתו ובעיר קראה שהוא היחיד שהמתינו לריבו משה רביינו מתחת להר סיני ארבעים יום ולא חזר לבית וכמו שאומרים בעלי המוסר שהיה בגדיר "מבקש" לנו מהאהבה וסוף הכבוד לבואו" רואים אנו ראיות נדרים שב ע"א) "למד מהאהבה וסוף הכבוד לבואו" רואים אנו ראיות מפורשות שהעיקר זה בשקיים התורה ובפרט שיעורי הדף היומי שתפסו תאוצה בכל מקום שדרכם אדם יכול גם לקבוע לעצמו להתמיד למדוד דף ליום ועל זה אומר הנביא ישעה, "ולאחר זמן יכול אדם לטאים את כל הש"ס .

הטלית הרטובה

הרבות והמוסצת הדתית
בארכ' שבע

כסא דנחמתא

נסגר קמיה ידידנו ומוכבdenו אשר פועל רבות ונוצרות להגדיל תורה ולהאדירה, מרביץ תורה לעדרים ומקרב לבבות לאבינו شبשים בוגעם ובשמחה

הרה"ג ר' שלמה אמסלם שליט"א

רב שכנות נווה זאב וראש מוסדות בני שלמה בארכ' שבע

ולכל המשפחה הנכבד והיקраה היי"

**על פטירת האחות / האם היקраה והחשיבות
אהבת התורה ולומדיה יורתה היא תחהל, אשת ואהבת חסד
בת הגאון הצדיק ובמי מסעוז אמשלאם זוק"ל
ונכדה לצדק הגדול ובמי שלמה אמשלאם זע"א**

הרבניית הצדקה

מרת רבקה אילוז ע"ה

**המקום ינחים אתכם
בתוך שאר אבלי ציון וירושלים
ומן השמים תנוחמו
ולא תוסיפו לדאה עוד**

הרב יהודה דרעי

רב העיר וראש אבות בית הדין

יהודו שוקי דMRI שלמה אוחזין

ממונה המועצת הדתית מזכיר המועצת הדתית

**בני השכונות והקהילות
עובדיו המועצת הדתית**

לקאים בנו חכמי ישראל
הציבור מתבקש להעתיר בתפילה עבורך
הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולי עמו ישראל
והן אל כביר לא ימאס את הפילותינו.

שבת שלום!

רבי יהיאל-מאיר העיר בערדינה
לייקר כי בעת התפילה לא ראו
להבטיח בחלו, אולם האיש לא שת
ליבו לדבריו. אמר רבי יהיאל-מאיר
בליבו כי מוטב שייה שוגג משיחיה
מיד, וחזר ללימודיו.

הaicר סיים את תפילתו, אמר תודה
ויצא מן הבית. רבי יהיאל-מאיר ניגש
לקפל את הטלית ספוגה צעה, כאשר
הבחן כי הטלית ספוגה צעה, כאשר
הזאהמן מן המים. הוא תמה: הלו
מזההויר היום סגורי, רוחות
קרירות מנשבות, ואין שום סיבה
שהאיש ייען כליכן.

פתאום התגנבה מחשבה למוחו.
מי יודע, אולי האדם הזה אינו אלא
אחד מלוי הצדיקים הנסתירים?
עכשו הצטער על שחזר בו, העיר
לו הערות, והניח לו לצאת מביתו
בלי שיזכה לשמעו ממנו דברמה.
המחשבה טרדה את מנוחתו עד
שהחליט ליצאת ולהפاش את האיך.

תושבי העיר תמהו למראה רבי
יהיאל-מאיר המתהלך בידיך אנה
ואנה. הכל ידע כי רק סיבה חשובה
מאוד יכולה להוציא אותה משיקדתו
המחלאה על התורה. מאמצינו נשא
פי והוא מצא את האיש. הלה היה
שעון על עגלו ונסעה למכור את
סחרתו הדלה.

פנה אליו רבי יהיאל-מאיר: "Ackna
מן את כל סחוותך, בתנאי שתבייא
אותה ביתך".

הaicר הסכים לעסקה. הוא ארז את
סחוותו ונושא אותה אל ביתו של רבי
יהיאל-מאיר. שוב הכניסו האברך אל
חדרו, אולם הפעם נהג בו יתר כבוז.
הסבירנה לוי, פתח ואמר, "כיצד
קרה שבתפילה קטרה כזאת נעשתה
התלית ספוגה צעה".

השיב לו האיך: "ראיתי בחלו את
החייבים הענדים מול מפקדם,
ובבחנותי כי על פני כולם שורה ארשת
של אימה ופחד. חשבתי בלבבי: איזו
יראה גדולה צויכה ליפל עליינו
בעמדנו לפני מלכי המלכים
הקדושים ברוך ה衣ו מהמחשבה הזאת
נשטו כל גופי בזעה". האש הוטס
בתמיות: "אני מתנצל אם גורמתי
זק לטליתך, והנני מוכן לשלם כל
שידרשי".

שמע זאת רבי יהיאל-מאיר והבין
כי איש קדוש הוא, המסתיר את
דורכי. הוא קרוב את פיו אל אוזנו
של האיך ושאל: "אםורנא ל', היכן
משיגים דרך כזאת בעבודת ה衣?".

הרים אליו האיך עניינים בורוקות
וענה במליה אחת: "בקוצקן!".

באותו רגע גמלה בליבו של האברך
מגוטניין החלטה לנשוע לקוצקן.
משמעות חור חסיד נלהב, ולימים היה
לצדיק המפורסם רבי יהיאל-מאיר
מגוטניין.

בין המונחים שבאו אל הריך בעיר
גוטניין נזהה שם איכר, לבוש בגדים
כפריים, העומד ליד עגלתו ומציע את
מרכלון הדלה. איש לא היה יכול
להבחין כי רבי מאיר מקובל, שהיה
מגדיל תלמידיו לרבי רמי שמחה בונם
פרשכה, ועל אחר מכון תלמידיו רבי
מנחים מענדל מוקזק.

חסידי פשכה וקוצק היו ידועים
בشنויותם ובחריפותם, עם זה נהגו
בפשטות ובתימות. הם הרבו לברך
את עצם ולהזכיר את היליכותיהם,
אלים מי שהכירים ידע כי חסידותם
מגביה שחיקן.

רבי מאיר לא היה כתר אדרויות
על ראשו ולא עסוק בהנחת חסידות.
הוא בחר להישאר חסיד מן השורה,
ולעבוד את ה' בדרך פנימית בעודו
מנסה להסתיר את עצמו.

בעיר גוטניין התגורר אברך תלמיד
חכם מופל ויראשמי, רבי יהיאל-
מאיר שלו. הוא נגה לסגת את עצמו,
וכל היליכתו אמר קדושה וטהרה,
אלים עדין לא דבק בחסידות,
בתרורתה במנגינה. גבר העיר, ר'
לייבוש, זכה להשיא את בתו לאברך
ירץ זה, ולא היה מאושר ממנו.
הוא העמיד לרשות החתן את כל
הנכסים כדי שיוכן להוסיף לשקו
על תלמודו.

כשבא רבי מאיר מקובל לריך הגודל
בגוטניין, הציג את עצמו כאיכר
פשטן הזוקן לטלית וบทפליין כדי
להתפלל. ברור שעשה הביא אותו
למסקנה כי החפילין המהודרות
בຍירן עדין של האברך רבי
יהיאל-מאיר.

הابرך העזיר הופעת ראות בפתח
בביתו איכר פשטן המבקש להתפלל
דווקא בטלית וบทפליין שלו. "איך
הגעת אליהם?", שאל. האיך ענה כי
ביריך הכל עסוקים עד מעל לראש.
אמרו לי שatha ישוב בבית ואינך
משתף ביריך, וכן ודאי תוכל
לעוזו לך".

התשובה שנכענה את האברך אך ליבו
התמלא חשש: כיצד יוכל למסור את
תפלייו היקרות לאדם זו, והאם ידע
לשمر עלין כראוי האיך הבהיר
בהתלבתו מיד אמר: "אל דאגה,
ברשותך אתפלל כאן, בחדר זהה.
מילייא הפסדי את שעת התפילה
בביתה הכנסת". הוא הוסיף: "אתפלל
במהירות, כדי שלא לגוזל מזמןך".

רבי יהיאל-מאיר הגיב מיד: "אל-
לק לмерה בתפילה בגגלי. התפלל
בנחתה". האורח כבר נטל את הטלית
והתפליין ועמד להתפלל, בעוד רבי
יהיאל-מאיר חזר ללימודיו ומפעם
לפניהם מרים את רשו להבטיח באיש.

לפתע ראה ראה דבר מוזר: האיך העטוף
בטלית ממעוטר בתפליין מבית כל
הזמן מבعد לחalon. האברך הרים
את רשו לראות מה שקדם מהחalon
וראה כי עומדת שם פלוגת חיילים
המבצעת תרגולי סדר על-פי הוראות
מקדחה.